

Museets största rum tillägnas främst Viktor Rosdahls många målningar av olika fjäll. Oljemålningen "Territorium (trappan)" från 2018 är svindlande.

Stipendiaten Viktor Rosdahl är aktuell med en ny utställning på Ljungbergsmuseet. Hans målningar är hisnande, skriver konstkritiker Sara Arvidsson.

En hisnande utställning som ger

Recension

OM UTSTÄLLNINGEN

Viktor Rosdahl
Ljungbergsmuseet
Visas till den 3 mars

VIKTOR ROSDAHL TILLDELADES Ljungbergsmuseets årliga stipendium 2017, men det är först nu som man får chansen att se hans konst på museet. Utställningen innehåller ett tjugotal verk från de senaste fem åren. Informationen som finns att tillgå om konstnären är dessvärre knapphändig: en kort introduktionstext om några kännetecknande konstnärliga drag och en hänvisning till Sven och Ann Margret Ljungbergs minne är allt. Men om sanningen ska fram är Rosdahls konst inte direkt beroende av några klargörande texter; den

är mestadels självbärande. Trots att den innehåller ett myllrande nät av referenser till historiska milstolpar och arbetarkultur, är den sällan fast förankrad i en bestämd epok. Den verkar rinna mellan olika tider och rum. Ett ord som kommer till mig upprepade gånger under besöket är "hisnande". Till och med de små verken gör att jag nästan tycker mig känna hur världen är på väg att rämna under mina fötter.

UTSTÄLLNINGEN INLEDS MED en grupp svartvita och kaotiska alster. Här syns bland annat en detaljerad studie av en så kallad "spökdemonstration" i Malmö, som antagligen bara rymmer gaster. Här syns annan svartvitt verk i blandteknik hänvisar, om man får tro titeln, till det våldsamma slaget i Orgreave i Storbritannien på 1980-talet. Ett anakronistiskt porträtt av en ung Bob

"Man får intrycket att en gräns har överskridits och att naturen, som alltid ter sig så vacker när man beundrar den från ett visst avstånd, pyser ut obehindrat i utställningen"

Dylan syns strax ovanför en fajt mellan en maskerad gestalt på häst och en stående figur. På detta sätt blandar Rosdahl gärna osammanhängande scener och skeden i surrealistiska collage och sprättar således upp den kronologiska följd som brukar inge trygghet. Mest dramatiskt blir det i "Averno (franska berg)" där en oljemålning som ser ut att föreställa en abstraherad bergsformation har täckts med ett genomskinligt material, troligen plexiglas. Den plastiga hinnan verkar ha exploderat

och därför har det bildats en obehaglig krater i bildens mitt. Man får intrycket att en gräns har överskridits och att naturen, som alltid ter sig så vacker när man beundrar den från ett visst avstånd, pyser ut obehindrat i utställningen.

MUSEETS STÖRSTA RUM tillägnas främst Viktor Rosdahls många målningar av fjäll. Jag vet inte hur han bär sig åt - motiven är inte precis revolutionerande; ända sedan romantikens dagar har konstnärer målat berg i tid

och otid - men jag kan stundtals inte slita blicken från hans arbeten. På nära håll ser bergskedjorna råa och oborstade ut och detta blir särskilt pregnant i det långsträckta och blåskimrande verket "Territorium (trappan)". Sedd på långt håll laddas dock målningen med ett häpnadsväckande djup och jag får lätt svindel.

Rosdahls landskap verkar till en början inte ha så mycket gemensamt med hans bilder av hårdföra konflikter och demonstrationer, men de ger ändå upphov till en likartad sublim stämning. Sprickorna i fjällterrängerna genljuder i de tumultartade folksamlingarna; båda ser ut att kunna brista vilken sekund som helst. Människan kommer må hända inte existera lika länge som bergsmassiven, men så länge hon finns kommer gatorna med all säkerhet att

FOTO: LJUNGBERGMUSEET

Rosdahls landskap verkar till en början inte ha så mycket gemensamt med hans bilder av hårdföra konflikter och demonstrationer, men de ger ändå upphov till en likartad sublim stämning. Här syns målningen "Past Mountains".

svindel

brisera av nya protester och sammandrabbningar. Rosdahls produktion är sålunda späckad med både upprepningar och oanade öppningar.

EN PERSONLIG FAVORIT är "Bergsvandrare" där två myrliknande skepnader tar sig upp för en snötäckt brant. Även om scenariot är skrämmande - gestalterna är ju små och därför är de också maktlösa - finns det något betryggande och frestande med denna litenhet, kanske nu mer än någonsin. För idag vill och kan människan bemästra det mesta på jorden och hennes skoningslösa begär har haft ödesdigra konsekvenser. Vi har gjort oss för stora. De allvarligaste skadorna lär

våra barn få ta hand om.

Utöver de rafflande och skräckinjagande tankegångarna som Viktor Rosdahls konst genererar är den visuellt intagande. Liksom konstnärsmakarna Ljungberg en gång gjorde lyckas han betona existentiella och sociala spänningpunkter utan att måla in sig i ett hörn eller skriva någon på näsan. Behöver jag tillägga att han en värdig stipendiat?

Sara Arvidsson

Frlansande konstkritiker och skribent. Skriver även i bl.a. Göteborgs-Posten och Konsten.net.
Mejl: kultur@hallmedia.se

Utställningen inleds med en grupp svartvita och kaotiska målningar. Flera av dem har lackats och är därför lätt glansiga. Verken skildrar konflikter och omdaningar av olika slag. Här syns målningen "Omdaningen".